

VII.

ИТКО СПАСИТЕЛЪ НА ДЖУДЖЕТАТА. ИСТОРИЯТА
НА ЗЛИЯ МАГЬОСНИКЪ

— Ти си нашиятъ спасителъ, — повтори развълнуванъ Бимъ Бамъ Бумъ! — Тоя котаракъ е старъ, зълъ магьосникъ. Той искаше да ограби всички скъпоценни камъни и цѣлото богатство, което се крие подъ земята, и които богатства пазимъ ние, джуджетата, отъ като свѣтъ свѣтува. Ние не казахме на магьосника кжде сж тия подземни богатства, той ни намрази, превърна се на котаракъ, за да ни унищожи всичкитѣ. И много, много години наредъ той ни дебнѣше изъ горитѣ и, когато уловѣше одушваше го веднага. Ние намалявахме и все намалявахме отъ година на година. И отъ хиляди и хиляди, колкото бѣхме едно време и ходѣхме свободно изъ горитѣ и планинитѣ, сега сме останали само тия, които сме тука. А и насъ отдавна, отдавна щѣше да унищожи, ако не бѣха се смилили надъ насъ нашата майка Горската Царица и Дѣдо Коледа. Тѣ построиха тоя дворецъ за празника на цвѣтята и за всички играчки. На насъ позволиха да се скриемъ тука отъ черния котаракъ, да живѣемъ въ двореца, да пазимъ играчкитѣ, да прислужваме на цвѣтята и пеперудкитѣ на празника имъ и да пренесемъ тукъ подземнитѣ богатства. Ние се съгласихме и заживѣхме въ двореца. Отъ тогазъ пакъ идва нашиятъ врагъ черниятъ котаракъ всѣка година презъ месеца, въ който е Коледата, но ние знаемъ това и затваряме всички врати. Той идва, обикаля двореца, дращи по стенитѣ му, скача нагоре, но напраздно. Това продължава до Бѣдни вечеръ, когато Дѣдо Коледа дожда тукъ, да вземе играчки за деца и пропжди котарака, който се много бои отъ Дѣдо Коледа. И сега стана сжщото. Ние затворихме грижливо всички врати на двореца. Ето тукъ